

NEJ
SKRY

román

TĚJ
ŠÍ

PŘ
ÁNÍ

Marybeth Mayhew Whalen

NEJ
SKRY
TĚJ
ŠÍ
PŘ
ÁNÍ

**NEJ
SKRY
TĚJ
ŠÍ
PŘ
ÁNÍ**

Marybeth Mayhew Whalen

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com, a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency, s. r. o.

Copyright © Marybeth Mayhew Whalen, 2016

Translation © Monika Pavlisová, 2017

Cover © Book Makers, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-001-7 (PDF)

*Pro všechny Cailey na světě.
Ať najdete místo, kam patříte.*

VÍKEND PŘED DNEM OBĚTÍ VÁLKY, 2014

Sycamore Glen
místní koupaliště
Matthews, Severní Karolína

CAILEY

S Cutterem jsme byli u toho, když koupaliště v Sycamore Glen zahajovalo letní sezonu. Takže jsem na vlastní oči viděla pavučinu, kterou utkal pavouk přes branku a která bránila lidem, aby vstoupili rovnou do areálu, tak jak to dělali každý rok. Naši noví sousedé nervózně přešlapovali, hodně hlasitě vzdychali a čekali, až plavčíci něco vymyslí. V rukou nesli ručníky, chladicí boxy, nafukovací lehátka a tašky a zírali na pavučinu, jako by ji mohli propálit očima, jako to umějí superhrdinové.

Všichni jsme zkoumali velkého pavouka – byl kulatý a žlutý s černými proužky –, který si provokativně hověl uprostřed pavučiny. Zdálo se, že na nás čeká, jako by nám chtěl něco důležitého sdělit, než bude moci léto doopravdy začít, stejně jako pavouk v *Šarlotině pavučince*. Ale jeho zprávu si nikdo nechtěl vyslechnout. Všichni mysleli jen na to, jak ho odstranit, aby si už mohli začít užívat.

Několik kluků popadlo klacky a chystalo se do pavouka šouchat. Velela jim to touha ničit, zanesená hluboko v jejich DNA, přesně jak jsme se o tom učili v hodinách biologie. Mávali klacky jako mečem, a když jim jejich matky zakázaly pavouka zabít, pustili se okamžitě do šermířského souboje.

Cutter stál vedle mě a já cítila, že se k nim chce přidat, i když ví, že nemůže. Tělo měl napjaté, jeho vnitřní já se snažilo dostat k těm

klukům, ruce i nohy přitom ale zůstávaly v klidu. Neřekla jsem ani slovo, ani jsem se nepohnula. Nemusela jsem. Cutter věděl, jak to je, aniž bych mu musela něco říkat. Bez ohledu na to, jak moc chtěl, nebyl jako ostatní kluci.

Holky se k sobě mezitím tiskly strachy, chytaly se jedna druhé s přehnaným dramatickým efektem a pištěly tak hlasitě, až si jeden z plavčků zakryl uši a rodiče kroutili očima a opakovali jim, aby byly zticha. Já jsem samozřejmě nepišťela. Nebyla jsem jako ty holky o nic víc, než byl Cutter jako ti kluci. Jen jsem sledovala pavouka a bylo mi líto, že veškerá jeho dřina přijde vniveč. Doufala jsem, že mu nikdo neublíží, že kluky někdo zastaví, aby ho nezabili, až se jejich matky nebudou dívat. Bok po boku jsme s Cutterem stáli stranou, mimo dav lidí.

Jeden plavčík si vzal klacek a jemně jím přesunul pavouka ze sítě na trávu, aniž by mu ublížil. Když ho položil na zem, pár kluků předstíralo, že ho našli a zašlapali. Potom si jiný plavčík vzal jiný klacek a smetl jím pavučinu, aby mohl shromážděný dav na koupaliště. Na pavučinu se rychle zapomnělo a lidé se sunuli dovnitř, jako by se nic nestalo. Mazali se opalovacím krémem, otevírali piva a do značné míry ignorovali své děti, protože se zajímali hlavně o to, co se za posledních devět měsíců událo nového. Koupaliště tuhle čtvrt spojovalo, ale jen v létě.

Odpoledne začalo pršet, všichni se hnali k autům a hudovali, protože se tím den zkrátil. Volali jeden na druhého, že tohle je špatný začátek léta. Vybíhali ven tou samou brankou, kterou vcházeli, a na pavouka si už ani nevzpomněli. Později jsem o pavoukovi přemýšlela a říkala si, co nám asi chtěl říct a jak mohlo být všechno jinak, kdybychom mu všichni věnovali aspoň trochu pozornosti.

ZELL

Zell Boyettová scházela opatrně ze schodů a pevně svírala zábradlí. Byla vděčná, že tam je. Dřív ze schodů vždy téměř letěla, její chodidla se jich sotva dotýkala, jak spěchala od jedné aktivity k jiné – knižní klub, kostel, schůze sousedské rady, obědy s přáteli. John ji vždy peskoval: „Ublížíš si!“ Skutečně si ublížila, ale ne takhle.

Dávala si záležet, aby do kuchyně vstoupila normálně, protože John seděl u stolu se šálkem kávy a se zmateným výrazem sledoval monitor počítače. Zvedl oči a uviděl ji. „Dobré ráno,“ řekl.

Nalila si kávu, přisedla k němu a svou ruku položila na jeho. „Máš hlad?“ zeptala se. Takle konverzace probíhala v mírných obměnách už třicet let.

Pokrčil rameny. „Něco sním, když to uděláš.“ To byla jeho standardní odpověď.

Odbelhala se ke spízi. Cítila jeho pohled a věděla s jistotou, o čem mlčí, jako by to řekl nahlas. John si dělal starosti kvůli jejímu kolenu, pořád opakoval, aby s tím zašla k lékaři. Když se jí tenkrát poprvé zeptal, co se jí stalo, řekla mu, že se zranila při běhání. To bylo dostatečně blízko pravdě, takže to nepovažovala za lež.

Začala pro ně pro oba připravovat müsli s ořechy a jogurtový pohár, ale přerušilo ji klepání na dveře. Klepání bylo slabé a váhavé a ona už si zvykla na to, že ho slychá aspoň jednou denně. Otevřela

zadní dveře a spatřila malého Aleka ze sousedního domu. Vzhlížel k ní nahoru přes ofinu, která potřebovala zastříhnout. Měla by jeho otci nabídnout zkrášlovací služby, říct mu, jak stříhávala vlasy svým klukům, když byli v Alekově věku.

Lance by řekl ne, zamával by rukama, jako by dodával poslední tečku kouzlu, díky kterému to všechno zmizí. Ujistil by ji, že je všechno v pořádku, že se chystá vzít Aleka i Lilah ke kadeřnici. Potom by nasadil ustaraný výraz, kvůli kterému se o něj bála. Ten muž dostane infarkt ještě před čtyřicítkou.

„Dobrý den, paní Boyettová,“ řekl Alec. Marně se pokusil odhrnout ofinu z očí. „Táta říkal, abych se zeptal, jestli nemáte nějaký mlíko.“ Chlapec potřásl hlavou a sklopil oči k zemi, jako by pro něj otcova pošetilost byla něčím, s čím se těžko srovnává. „Zase ho zapomněl koupit.“ Alec stál tady na prahu včera a prosil o totéž. Tehdy mu podala zbytek mléka, nebylo ho moc, a potom odkulhala do obchodu koupit nové. Jedna její část chtěla říct, že je nemůže pořád zásobovat mlékem a dalšími věcmi. Ale jiná část – ta větší – věděla, že samozřejmě může.

„Jistě že mám, Aleku,“ řekla a usmála se na chlapce, aby mu to usnadnila. Vyndala mléko z lednice a podala mu neotevřenou krabici. Alec si ji vzal s tichým *ufa* potom ji objal, jako by to bylo malé dítě, které musí chránit vlastním tělem. Kondenzované kapky na povrchu kartonu mu namočily tričko, na kterém už se uprostřed skvěla skvrna od kaka.

„Tak ať ti chutná snídaně,“ řekla mu. Věděla, že se tyhle děti stravují příšerně. Nesouhlasila s tím, že jim Lance dává slazené cereálie, ale on se na její názor neptal a ona se domnívala, že i když oceňuje její pomoc, je mu ve skutečnosti úplně jedno, co si myslí. To jí však nezabránilo zamyslet se nad tím, co by na to asi řekla Debra, kdyby viděla své děti s neupravenými vlasy a špinavými nehty, nažloutlou barvou a malými polštářky tuku, které se

postupně hromadily kolem jejich bříšek. Sáhla si prstem na pásek na svém županu. Její břicho je na tom dost podobně. Od loňského podzimu se všichni změnili.

Zamávala na rozloučenou, ale Alec nemohl její gesto oplatit, protože měl plné ruce mléka. „Děkuju, paní Boyettová,“ řekl místo toho, otočil se a šel domů.

A potom, možná proto, že jí na rodině odvedle záleželo – snad až příliš mnoho, když bude úplně upřímná –, a kvůli tomu, jak se drobná Alekova ramínka nakláněla dopředu, jako by v té krabici s mlékem byla všechna tíha světa, zavolala na něj a zastavila ho.

„Půjdete dnes odpoledne na koupaliště na slavnostní otevření?“ Před očima měla Debru, jak v bazénu vozí Aleka na dětském člunu ten první rok poté, co se narodil. Měl na hlavě klobouk, jeho krempa mu pořád padala do očí a on se smál tím roztomilým dětským smíchem. Debra zakláněla hlavu a smála se s ním.

Alec pomalu a smutně zavrtil hlavou. „Táta říkal, že musí pracovat.“

Slova jí vylétla z úst dřív, než se stačila zastavit: „Víš co, tak mu řekni, že vás tam vezmu. Řekni mu, ať se u nás staví, až bude mít chvilku, a nějak to vymyslíme.“

Jeho pohled říkal „myslíte to vážně?“ a ona souhlasně přikývla. „Tak běž! Běž mu to říct!“ ukázala rukou k jeho domu.

Otočila se a viděla, jak ji John sleduje, v jeho obličejí viděla vepsané všechno, co potřebovala vědět. „Copak potřeboval Oliver Twist tentokrát?“ zeptal se. John předstíral, že je drsnák, ale byl to starý měkkota.

„Nebud' zlý,“ napomenula ho. Položila před něj jogurtový pohár.

Zvedl obočí. „Nabídla ses, že ty děti vezmeš odpoledne na koupaliště?“

Pokřčila rameny. „Jinak by se tam nedostaly. Bůh ví, že Lance nemá čas, aby tam s nimi šel.“

Zkřížil paže na prsou a nesouhlasně se na ni podíval. „Měla by sis dávat pozor, jinak tě úplně vycucnou.“

Rukou mávla nad jeho slovy. „Ale nevycucnou. Sněž si ten pohár.“

„Mám radši, když je v něm pudink,“ zabručel, ale do jídla se dal.

Po pár minutách ticha se John napil kávy a řekl: „Mluvil jsem s Clayem Robinsonem. Vypadá to, že jsou na tom stejně – děti z domu, žádné plány na léto...“ Podívala se na něj, tušila, kam se konverzace stáčí, a nelíbilo se jí to. Nevšímal si paniky v jejím výrazu a pokračoval: „Říkali jsme si, že bychom možná mohli vyrazit na výlet ve čtyřech.“

Zell nechtěla jet na výlet ve čtyřech. Chtěla jet na rodinnou dovolenou jako kdysi – pronajmout si domek na pláži nebo chatu v horách u potoka nebo se ubytovat v hotelu vedle zábavního parku. Chtěla sbírat mokré ručníky a ošetřovat kůži spálenou od sluníčka a zametat písek. Chtěla jet na ryby, kempovat, jezdit na koločích, sedět u ohně a hrát deskové hry. Chtěla léto jako tenkrát. Chtěla to všechno prožívat znovu.

Ale tohle nemohla Johnovi říct. Pořád ji miloval, pořád ji chtěl, pořád ji držel za ruku, když někam jeli autem. Věděla, že to něco znamená. Položila mu ruce na předloktí. Měl tak silná předloktí; i dnes obdivovala, jak se mu pod kůží rýsují svaly. „Co by sis představoval?“ zeptala se.

„Napadlo mě jezero Lure?“ zeptal se. „Nějaké tiché a klidné místo? Možná nějaká chatička u jezera.“ Usmál se – byl sám na sebe pyšný, jak to vymyslel. „S prosklenou verandou.“ Zbožňovala prosklené verandy a on to věděl. Celé roky mluvili o tom, že by si ji pořídili ke svému domu, ale měli tři děti na vysoké škole, které museli finančně podporovat. Možná by se do toho mohli pustit teď.

„Clay a já bychom mohli hrát golf. Ty a Althea byste si prošly obchody.“ Clay a John byli kamarádi už léta. Ona Altheu tolerovala,

ale nikdy by s ní z vlastní vůle netrávila dovolenou. Ta žena měla prsa, která člověka dokonale vyváděla z rovnováhy. Vypadala stejně, jako když chtěl být její syn vtipný a nacpal si pod tričko míčky naplněné vodou. Visela absurdně nízko a pohybovala se nezávisle na zbytku jejího těla. Althea byla rovněž přesvědčená, že její jediný syn vypadá přesně jako Tom Cruise, a nevynechala jedinou příležitost, aby se vytasila s jeho fotkami. I to Zell vadilo; až moc často byla u toho, když Althea začala nějakou nebohou duši obtěžovat fotkami, zatímco dotyčný jen zdvořile kýval a souhlasil.

„To zní dobře. Zavolám Althee hned, jak budu mít chvílku,“ souhlasila. Později vymyslí, jak z toho ven.

John spokojeně odložil hrnek s kávou. „Víš, nemusím do práce hned *ted*,“ řekl.

Zasmála se: „Ještě jsem si ani nevyčistila zuby.“

„O tvoje zuby mi nejde,“ střelil po ní svým nejroztomilejším úsměvem, vstal ze židle a odnesl nádobí do dřezu. Otočil se k ní a vyzývavě zvedl obočí. Zahihňala se a mávla odmítavě rukou. Pokrčil rameny a vydal se do koupelny, aby se osprchoval a připravil na nový den.

Šla ke dřezu a pustila se do mytí hrnků a nádobí od snídaně. Chvilku přemýšlela o tom, že by šla nahoru a přidala se k Johnovi ve sprše. Nebyla tohle ta svoboda, o které kdysi snili? Venku za oknem ale něco upoutalo její pozornost a přerušilo tok jejích myšlenek. Modrý nafukovací balonek ve tvaru srdce se ve větru pohyboval ulicí, jako by ho drželo na provázku neviditelné dítě. Přestala mýt nádobí a dívala se, jak balonek odlétá pryč.

BRYTE

Jakmile otevřela oči, okamžitě naskočila do plánovacího modu a začala si procházet povinnosti, které ji ten den čekaly. Otevření koupaliště znamenalo, že se musí ujistit, že jsou zabalené tašky, připravené obědy, potvrzené časy setkání s kamarády, že je k dispozici velké množství opalovacího krému. Ležela v posteli a procházela si to všechno a přitom v duchu odškrtařovala jednotlivé položky.

Z vedlejšího pokoje slyšela, jak Everett mluví s Christopherem o dinosaurech. Znovu probírali různé druhy, znovu odpovídal na ty samé otázky, které zodpověděl už mnohokrát předtím. Christopher si lámal jazyk, když chtěl vyslovit všechny slabiky v dlouhých dinosauřích jménech. Jeho přeřeky byly legendární. Slyšela, jak se Ev směje, když Christopher zmasakroval slovo *velociraptor*. Potom zaslechla nezaměnitelný řev, to když jednoho z nich napodoboval. Ty zvuky ji přiměly opustit důlek v posteli, vábily ji k synovi a manželovi, k jádru jejich rodiny, samotnému středu jí samé.

„Mamka je vzhůru!“ řekl Everett Christopherovi. Usmál se na ni přes chlapcovu hlavičku. Jejich vlasy měly úplně stejnou hnědou barvu, jejich oči byly prakticky stejně modré, i když měly odlišný tvar. *Mí chlapci*, pomyslela si a srdce se jí sevřelo láskou.

„Řekni mamince, kam jsme dnes ráno šli, když ještě spala,“ napovídal Ev.

Christopher se zamyslel, a když přišel na správnou odpověď, rozzářily se mu oči. „*Krispy Kreme!*“ V jeho podání to znělo jako „Kwispy Kweme“.

„A jaký dortík jsi vybral pro maminku?“ naváděl ho Everett.

„Čokoládový s barevnými kuličkami!“

Bryte se smála spolu s Everettem. Věděla, že „její“ dortík rychle spolyká jistý téměř tříletý chlapec s rozesmátýma očima a vášní pro dinosaury. Zvedla ho, přitiskla k sobě a vdechovala jeho ranní vůni, jako to dělala ode dne, kdy se narodil. Byl její drahé, dlouho očekávané miminko. Dítě, které už snad ani nedoufala, že budou někdy mít.

„Poslechni, kámo,“ řekla. „Na jaké písmeno začíná *dortík* a *dinosaurus*?“

Christopherovi se z usilovného přemýšlení nakrabil obličej. Byl chytrý, už spojoval zvuky s písmeny, rozpoznával jejich jedinečné tvary. Everett za nimi tlumeně zašeptal: „D.“ Bryte se po něm ohnala a Christopher vykřikl odpověď, jako by ji vymyslel sám.

„D!“ zavýskl, potom se zasmál a vítězoslavně se díval kolem sebe, když se k němu rodiče přidali.

„Řekla jsem všem, že se sejdeme na koupališti kolem jedenácté,“ řekla Bryte Everetovi. „Získáme tím pár hodin, než bude čas na odpolední s-p-a-n-í. Ale jeden z nás bude muset vyvenčit Rigbyho, než půjdeme.“

Everett souhlasně přikývl a nasměroval ji do kuchyně, kde na ni čekal dort a čerstvá káva se smetanou. Před pár týdny, na Den matek, pronesl Christopher slavnostní slib a od té doby se účastnil příprav snídaní pro maminku. Nestěžovala si. Ale při představě, jak jí přeslazený dortík, se jí zvedl žaludek.

Vybavila si ranní sprinty do koupelny, když čekala Christophera a zvracení milovala i nenáviděla – milovala, protože to znamenalo,

že miminko roste, a nenáviděla, protože ztratila kontrolu nad svým životem. *Už není cesty zpátky*, napadlo ji pokaždé, když se sklonila nad mísu a utopila v ní snídani. *Opravdu se to děje*, myslela si tenkrát.

Taky věděla, že teď se to neděje. Přemýšlela o rozhovorech, které s Everettem poslední dobou vedli, o tom, jak Christopher roste, jak se Everett domnívá, že by to měli začít znovu zkoušet. „Pamatuješ, jak dlouho to trvalo?“ tlačil na ni Everett před týdnem. Jako by na to mohla zapomenout.

Jak by svému manželovi mohla říct, že už to znovu neudělá? Že chce, aby Christopher byl jejich jediné dítě? Dokáže to někdy pochopit a přijmout? Bude ji mít pořád rád, když prostě řekne pevně a nesmlouvavě ne?

Jako by jí četl myšlenky, Everett se zeptal: „Přemýšlíš o tom, o čem jsme spolu mluvili, vid?“ Jeho okouzlující úsměv by ji dokázal přesvědčit prakticky o čemkoli. Bylo to tak už od druháku na střední škole, kdy ji přemluvil, aby se jednou pomilovali během nočních her u někoho na dvorku. Ostatní hráli ve tmě na babu a na schovávanou a jejich odosobněné hlasy se ozývaly z temnoty.

Zrovna včera šla kolem toho místa, tentokrát před sebou tlačila kočárek s jejich synem a venčila starého psa od sousedů. V tom domě teď bydlela jiná rodina, jedna z řady těch, které střídavě obývaly a opouštěly dům, kterému nikdo neřekl jinak než „dům hrůzy“. Ale ona si pořád pamatovala, jak ten dům vypadal předtím, než ho nájemníci začali ničit. Ze čtvrti, které celý život říkala domov, si toho pamatovala hodně.

Nešla daleko, tedy v geografickém slova smyslu. Přesto se ocitla někde, kam si nikdy nemyslela, že dokáže zajít. Přemýšlela o své osamělé návštěvě lékaře, o věcech, které musela udělat potom. Už nikdy nic takového neudělá. Další dítě není v knize jejich osudu zapsané a tím to končí. Teď už jen musí přimět manžela,

aby pochopil její vzdor, aniž by mu musela vysvětlovat, jak hluboko je zakořeněný.

Everett se na ni díval, sledoval ji svým ostražitým způsobem. „Co musím udělat, abych tě přesvědčil, že tohle,“ – ukázal na Christophera usazeného v malé dětské židličce s čokoládovým kolečkem kolem pusy – „je opravdu dobrý nápad? Toho nemůžeme mít nikdy dost.“

Kousek dortu, který se přinutila sníst, se jí v ústech proměnil v lepidlo. Napila se kávy a cítila, jak jí v krku roste obrovský knedlík, který jí ztěžoval mluvení. „Christopher byl velmi dobrý nápad.“ Jak to říkala, dívala se na syna a chtěla na něj mrknout. Ale on neposlušal. Byl zabraný do popojíždění s malým autíčkem mezi drobký, které tam napadaly z jeho dortíku. Pokračovala: „Ale právě teď je jeden až moc. Chci říct, že jsme se bavili i o tom e-mailu z práce, že chtějí, abych se vrátila, a když půjde na podzim do školky...“ Dlouhala se v tom, co jí zbylo na talíři, a přitom na stůl rozsypala další drobký. Nedokázala se Everettovi podívat do očí.

„Mami, děláš nepořádek,“ všiml si její syn. Ukázal na barevné kuličky rozsypané po stole a snažil se vylézt ze židličky a uklidit je po ní. Dívala se, jak ho Everett zastavil a usadil zpět s uklidňujícími slovy a sliby, že maminka to udělá. Jejich oči se střetly a ona na něj na znamení pochopení mrkla. Dělat věci, to byla její práce.

JENCEY

Jencey plynule zajela na parkoviště u *McDonaldu*, vtěsnila obrovské SUV do úzkého parkovacího prostoru a zaparkovala s lehkostí, jež vyzářovala sebevědomí, které neměla. Otočila se a uviděla dva páry široce otevřených očí, které na ni mrkaly. Výrazy ve tvářích jejích dětí jí připomněly den, kdy je vzala do cirkusu – nedůvěřivost se stopami strachu. „Máte hlad, holky?“ zeptala se.

„My budeme... jíst *tady*?“ zeptala se Pilar, její starší dcera.

„No jasně!“ odpověděla. Snažila se mluvit uvolněně a s lehkostí. „Pojďme se podívat, co mají.“

Pilar zakroutila očima a otestovala svůj nově nalezený předpubertální postoj. „Mami, to je *McDonald*. Mají burgery.“

„A hranolky!“ přidala se Zara, její mladší dcera. Naklonila se dopředu a ztišila hlas, jako by se chystala prozradit jí tajemství. „Můžeme si dát hranolky?“

„Jasně!“ odvětila Jencey. Otevřela dveře, čímž rozsvítila světla uvnitř auta. Ta záře zvýraznila v přítmí nadcházející noci obličej je jejích dcer. *Všechno, co je mi v životě drahé, je v tomto autě*, pomyslela si. „Můžeme si dát i mléčný koktejl!“ Pokynula jim, aby šly za ní, a vystoupila z auta.

Pilar otevřela dveře jen trochu a podívala se na Jencey způsobem, který připomínal Arche tak moc, že se musela odvrátit.

Chvilku se zabavila ukládáním klíčů do kabelky hned vedle ruličky peněz, které pro ni Arch schoval. Bude muset nějaké z nich použít, aby zaplatila tuhle večeři. Byly to veškeré peníze, které jí na tomto světě zbyly.

„Mami,“ slyšela Pilařin vychovatelský hlas, „nikdy jsi nám nedovolila jíst v *McDonaldu*.“

Otočila se. „Všechno je jednou poprvé, ne?“ Vyrázila k restauraci a doufala, že holky půjdou za ní. Šly.

Uvnitř se zařadily do fronty. Prohlížela si menu a snažila se rozpomenout, co si kdysi v *McDonaldu* dávala, když to s Bryte považovaly za odměnu. Vzpomněla si, že si dávaly zmrzlinový pohár s horkým karamellem a ořechy. Prohlédla si tabuli a zjistila, že ho pořád mají. To jí dodalo nesmírný pocit útěchy. Některé věci se nemění. Napadlo ji, jestli se změnilo Sycamore Glen.

Zara tahala Jencey za loket, aby upoutala její pozornost. „Ano?“ podívala se na ni.

„Myslelas to vážně s tím koktejlem?“ zašeptala.

Jencey se zasmála. „Úplně vážně,“ šeptala taky. Snažila se zachytit Pilařin pohled, ale starší dcera ji ignorovala. Byla naštvaná, že musela odejít z domova a od kamarádů, nechat svůj život za sebou. Jencey se jí nedivila. Byla taky naštvaná. Naštvaná a smutná.

Myslela na Arche za skleněnou příčkou, která je oddělovala, a na jeho hlas v telefonu. „Ty vůbec netušíš,“ říkal, „netušíš, jaký to bylo, všechno udržet.“ Jeho slina narazila na sklo a zanechala na něm vzorec, souhvězdí. „Dělal jsem to pro tebe!“ dodal, jako by se na jeho zločinech nějak podílela. V tom okamžiku se otočila, zavěsila telefon, který je spojoval, a odešla pryč. Jestli řekl ještě něco, neslyšela to.

Zara si objednala čokoládový koktejl a Jencey hlasem plným falešného veselí dodala: „Dejte nám tři!“ Pilar se kvůli koktejlu

začala dohadovat, ale ona ji zarazila pohledem. *Tohle potřebujeme,* žádala prvorozenou dceru pohledem. *Hraj se mnou.*

Pokladní spočítala jejich účet a ona odpočítala peníze, aby zaplatila. Jedna pence jí vyklouzla a líně se kutálela přes pult, až spadla na ulepenou podlahu u nohou pokladní. Ta dívka na ni zpod hnědého kšiltu mrkla, dokázala vypadat zároveň znuděně i zaneprázdněně, a čekala na poslední minci. Jencey jí podala další penci. V jejím dřívějším životě žádné pence nebyly.

Po takzvané večerí a rychlé zastávce u pumpy opodál, kde natancovaly, se vrátily na silnici. Holky usnuly a ona měla v plánu jet rovnou do domu svých rodičů. Sledovala, jak se čísla dálnice mění z 95 na 40 a pak na 85. Dřív věděla, jak jsou dálnice očíslované, a teď se snažila vzpomenout si. Byla lichá čísla pro cesty z východu na západ, nebo ze severu na jih? Muselo to být ze severu na jih. To sedělo: lichá čísla na tuhle divnou cestu z jednoho bývalého domova do druhého. Myslela na domov, jenž opustila, obehnaný žlutou policejní páskou, která jí do budoucna bránila ve vstupu.

ČERVEN 2014

ZELL

Jaksi se stalo, že spontánní nabídka, kterou učinila Aleku Brysonovi na Den obětí války, se proměnila v ustálenou povinnost. (John měl pravdu, že ji vycucnou, ale to Zell přiznávala jen s nechutí.) O tři týdny později se prakticky denně vlekla na koupaliště s Alekem a Lilah v závěsu, dávala pozor, aby se namazali krémem, dělala jim svačiny, volala na ně, ať neběhají, a dávala na ně pozor, když se zdálo, že se plavčíci flákají.

Prohlížela si bazén a jeho okolí a doufala, že uvidí známou tvář jako tenkrát, když sem chodívala se svými dětmi. Tenkrát měla kamarádky, blízké duše, které s ní byly na jedné lodi. Děly se o opalovací krém, mazaly děti tak, že kolikrát ani nevěděly, čím dítě mají zrovna pod rukama. Vždy připravily dost jídla na to, aby se na každého dostalo. Rozdávaly sendviče s arašídovým máslem a džemem, které se v horku roztékaly. V pátek si přinesly pivo v plechovkách, připíjely si na víkend a vyměňovaly si recepty na letní pohoštění, na marinády nebo těstovinový salát.

Hodiny vedle sebe sedávaly a tlachaly o penězích, dětech a samozřejmě o manželech. Tlachání jí přinášelo útěchu a pocit, že je součástí něčeho většího. Kdykoli si během těch nekonečných dnů, kdy si doma připadala izolovaná a zapomenutá, vzpomněla na své kamarádky z koupaliště, jak dělají ve svých domech to samé, cítila

se méně osaměle. V zimě počítala dny, které zbývaly do otevření koupaliště. Ve školním roce se spolu nevidaly tolik jako v létě. Děly si navzájem vlastní malou letní společnost.

Letos v létě se jako kouzlem ocitla zpět ve světě matek a dětí, jak tak seděla na lehátku poblíž mladých žen (protože pořád to byly navzdory všem pokrokům ve společnosti většinou ženy), protože právě tady Alec a Lilah chtěli být. Tedy aspoň Lilah. Alec byl větší-
nu času dost uzavřený. Bála se o něj, přemýšlela, jakou škodu při tom všem, co se stalo, asi utrpěl.

Vytušila, že někdo stojí blízko, otevřela oči a hned je zase přimhouřila, protože ji oslepovalo slunce, které se odráželo od bazénu. Nad ní stál Alec, jako by ho přičarovala. Byl suchý a jeho naléhavý výraz připomínal jeho matku tak silně, že se musela odvrátit. Dnes se odmítl koupat a místo toho si sedl na okraj bazénu a jen pozoroval okolí.

„Kdy už půjdeme domů?“ zeptal se.

„Vždyť jsme právě přišli, Aleku,“ odpověděla. Ukázala na skupinku dětí ve vodě, které hrály podivnou hru, jejímž smyslem bylo co nejrychleji přeplavat z jedné strany na druhou. „Proč si nejdeš hrát s dětmi? Vypadá to, že se dobře baví.“

Alec se podíval tam, kam ukazovala, a potom zavrtěl hlavou. „Nechci.“

Zell si všimla mladé ženy, která si v bazénu hrála se svým malým synkem, a napadlo ji, jestli to není důvod, proč chce Alec odejít. „Víš, právě jsme se namazali a ještě jsme nesnědli tu dobrou svačinku, kterou jsem nám připravila, a zdá se, že tvoje sestra se dobře baví. Tak budeme muset ještě chvíliku zůstat.“

Alec zhluboka vzdychl. „Tak jo,“ řekl a šoural se pryč. Zastavil se a šoural se zpátky. „Můžu jít na hřiště?“ V jeho hlasu se znovu ozvala špetka naděje.

Hřiště se od doby, kdy byly její děti malé, změnilo. To staré bylo prohlášeno za „nebezpečné“, i když bůh ví, že její děti si tam hrály

hodiny a hodiny a nikdy si neublížily. Ale dnešní rodiče se strachují o kašdickou věc pod sluncem. Najednou byla ráda, že její děti ještě nemají vlastní potomky. Nebyla si jistá, jestli by zvládla všechna jejich pravidla a nařízení, kdyby hlídala vnoučata. Slýchávala historky o speciální výživě, která se dovážela na ledu a byla ukrutně předražená, o autosedačkách, které řídily v podstatě samy, o alergiích a přecitlivělostech a diagnózách s těmi nejlegračnějšími názvy. Kdyby se jí někdo zeptal, řekla by, že tahle nová generace rodičů má příliš mnoho informací. Za to mohl internet, který napájel jejich neurózy a ospravedlňoval je. A to nemluví o všech těch technologiích a o tom, jak sedí s hlavou skloněnou nad telefonem tak moc, že jen stěží můžou udržovat sociální kontakt.

„Tak můžu?“ opakoval Alec.

Podívala se na konstrukci prolézaček – na velkou dřevěnou věc s mnoha komplikovanými plošinami a žebříky, ale jen dvěma houpačkami, která stála za plotem, který bazén dělil od místního jezera, jež ve skutečnosti bylo jen trochu větším rybníčkem.

„Asi ano. Nechává tě...“ zarazila se. Skoro už řekla „máma“.
„Nechává tě tam táta chodit?“

Alec zuřivě kýval. „Budu opatrný,“ řekl. Aspoň už mu Lance nechal ostříhat ofinu, takže teď viděla jeho obrovské oči, které připomínaly oči štěněte.

„Tak dobře, jenom dávej pozor, abys mě slyšel, až tě budu volat,“ řekla. Nepřítomně kývl a rychle odcházel pryč. Napadlo ji, že to na ni možná hraje, že by to Debra možná nikdy nedovolila. Povzdychla si a zakryla si oči rukama. Debra odešla a Zell je tady. Takže je jedno, co chce Debra. To Zell dává pozor, aby se děti nespálily od sluníčka, byly na čerstvém vzduchu a měly mléko k snídani. To Zell si dělá starosti o Debrina manžela a nutí toho svého sekat trávu, aby chudák utahaný Lance nemusel. To Zell dává jedním okem pozor na Debrina syna, který si hraje na hřišti, a druhým

okem hlídá její dceru v bazénu. To Zell má zodpovědnost. Občas ji napadlo, že by Lanceovi pověděla o Debře jednoduše pravdu, ale místo toho se zaměřila na pomoc s dětmi. Říkala si, že to stačí. Protože říct Lanceovi pravdu o Debře by znamenalo říct mu pravdu o sobě.

Plavčík zapískal na píšťalku. „Plavání dospělých,“ zavolal a slezl z vyvýšené židle s viditelnou úlevou. Všechny děti jednohlasně zaúpěly, vylezly z bazénu a zamířily k rodičům na lehátkách tvořících zvláštní vzorec, jenž neměl nic společného s úhlednými řadami, které tady čekávaly při otevření.

Lilah a její dvě malé kamarádky přišly k Zell. „Můžu si dát nanuk?“ zeptala se hlasem medovějším než obvykle. Deset let a už zvládá manipulaci.

Její kamarádky se obezřetně držely zpátky a voda z jejich plavek pravidelně odkapávala na beton.

„Žádné nanuky jsme nepřinesly, zlato,“ odpověděla Zell.

„Ale moje kamarádky ano,“ ukázala na dvě děvčata za sebou, která se souhlasně zahihňala. „A říkaly, že si můžu dát.“

„Jestli jejich maminka souhlasí, tak můžeš,“ řekla. Sáhla do piknikové tašky a vytáhla jasně oranžový kšilt s názvem nějakého léku, který jí zůstal po jedné z mnoha Johnových farmaceutických konferencí. Nasadila si ho na hlavu. Slunce bylo brutální. Ale kůže jí tmavla, takže to vlastně stálo za to. Aspoň si opálí špeky. Podívala se dolů na kulaté břicho pod jednodílnými plavkami. Škoda že Johnova společnost nevyrobí lék, po kterém by lidé hubli, aniž by je to zabíjelo.

Dívky radostně zavýskly, byl div, že jí jejich hlasy neprorazily ušní bubínky. Potom se rozeběhly k místu, kde seděla matka těch dvou děvčat. Vypadala nejistě a zmateně. Přesně tak se cítila i Zell.

O dvě lehátka dál se právě usazovala mladá matka s malým chlapcem, ze kterého crčela voda a který tiše plakal. „Teď plavou dospělí,“

vysvětlovala trpělivě mladá žena. „To znamená, že si půjdou zaplavat maminky a tatínci a žádné děti teď ve vodě nebudou.“ Ukázala na prázdnou židli plavčíka. „Vidíš? Není tu plavčík, který by na malé děti dával pozor.“

Chlapce tohle vysvětlení neuchlácholilo. „Ale já chci plavat,“ zakňoural a jeho hlas prozrazoval začínající záchvat vzteku. Zell rozpoznávala varovné tóny.

„Víš co, my si teď dáme džus a pár jahod. A než dojíme, bude čas vrátit se do vody.“ Žena se snažila mluvit mile a zpěvavým hlasem, ale i ona byla těsně před vybuchnutím. I to Zell poznávala. Možná se od jejích časů rodičovství proměnilo, ale některé věci zůstaly stejné.

„Promiňte,“ přerušil neznámý hlas její odposlouchávání, a když zvedla oči, uviděla ve vzduchu pěstěnou ruku. Reflexivně se natáhla, aby jí potřásla.

„Ano?“ zeptala se, zatímco ruce několikrát zapumpovaly nahoru a dolů. Tvář, která patřila k ruce, jí připadala povědomá, ale nedokázala ji zařadit.

„Pilar a Zara jsou moje dcery,“ ukázala na dvě malá děvčata, se kterými odběhla Lilah. Všechny tři teď seděly v kroužku, byly zabalené do ručníků a jedly červenobílomodré nanuky. „Lilah je vaše...“ odmlčela se, protože si nebyla jistá, jaký vztah Zell k Lilah má.

„Sousedka. Bydlím vedle. Její táta měl dnes moc práce, tak jsem se nabídla, že děti vezmu ven.“

„Ach, to je... milé.“ Podívala se na děvčata a zpátky na Zell. „Myslím, že Lilah pozvala holky k sobě, že si budou hrát, a já jim to dovolila, ale pak mě napadlo, že bych měla zjistit, jestli vám to nevádí, a teď vidím, že to asi... nepůjde.“

„Ano, pochybuji, že by měl Lance – její táta – radost z dalších dětí v domě. Pracuje teď z domova a je to, jak to říct... Složitě.“

Žena se cynicky zasmála. „Ach, tak to chápu,“ řekla a potom spíš sama k sobě dodala: „Až moc dobře.“ Malý chlapec o pár lehatěk dál se rozesmál jako na povel.

„Jak jste říkala, že se jmenujete?“

„Ach, promiňte, co to mám za způsoby. Jencey Wellsová.“

Zell na ni mžourala a snažila se propojit cizí příjmení a dospělou tvář. Znávala jednu Jencey, která byla stejně stará jako její syn Ty. Ta dívka byla královnou čtvrti, vždy měla ve všem hlavní slovo a byla rozhodnutá vzít svět útokem. Všichni kluci včetně jejího syna do ní byli zamilovaní, ale Ty by to nikdy nepřiznal. Potom došlo k té nepřijemnosti a její rodiče ji potají v noci odvezli a schovali na jakési vysoké škole někde na severu. Zell slyšela, že se z ní stala Yankee*, provdala se za boháče a starý domov prakticky ne navštěvovala. Lidé říkali, že její máma, Lois Cabotová, dávná kamarádka Zell, skoro nezná svá vnoučata. Jencey Cabotová se mezi babičkami probírala jako odstrašující případ.

„Nejste náhodou...“, chtěla se zeptat Zell.

Jencey se na ni široce, falešně usmála a řekla snad až příliš hlasitě: „No jo, jsem to já! Jencey Cabotová.“

„Ach, Jencey, to je tak milé. Přijela jsi na návštěvu?“ zeptala se. „Tvoje maminka musí být štěstím bez sebe!“

„Ano,“ přikývla Jencey. „Jsme tu, ehm, na návštěvě.“

„Já jsem Zell Boyettová. Pamatuješ si na mé syny Johna juniora a Tye?“ Skoro už dodala „myslím, že Ty byl do tebe zamilovaný“, ale zarazila se. To už dnes nikoho nezajímá.

---

* Yankee je přezdívka označující obyvatele pocházející ze severovýchodní části Spojených států amerických, zejména z Nové Anglie. Původ výrazu bývá kladen do dob Nového Amsterdamu, kdy tak anglicky mluvící osadníci nazývali své holandské sousedy. Vznikl buď z typicky holandských křestních jmen Jan a Kees (domácky Cornelius), nebo z přezdívky Jan Kaas (Honza Sýr), jak byli Holanďané nazýváni pro svou zálibu v sýrech.

„Ale samozřejmě, paní Boyettová, jak se jim daří?“

„Dobře, moc dobře. John junior se oženil s moc milou dívkou. Oba si budují kariéru a absolutně mi odmítají nadělit vnoučata.“ O Tyovi se nezmínila a Jencey se naštěstí nezeptala. Tyův příběh neměl tak... pozitivní vývoj jako příběh jeho bratra.

„Pozdravujte je ode mě, prosím,“ řekla Jencey. S omluvným výrazem se obrátila k toaletám a udělala krok jejich směrem. Její děvčata právě vycházela ven, smála se a poštuchovala. Jedna z nich pustila venkovní sprchu a vrazila pod ni jen tak z legrace hlavu.

„Jencey?“ Zell uslyšela, jak mladá žena s malým chlapcem zastavila Jencey dřív, než mohla odejít. Hned nato vstala ta dívka z lehátka a zamířila k nim. Objala vyděšenou Jencey, pak ustoupila krok zpátky, aby se mohla lépe podívat. „Nemůžu uvěřit, že jsi to ty! Jsi tady! Jsi zpátky!“ žasla.

„Bryte?“ pronesla Jencey a vypadala stejně šokovaně jako její kamarádka. Zell se stala svědkem setkání po letech. „Bryte Bennettová? To je neuvěřitelné!“ Jencey rozpráhla ruce, znovu kamarádku objala, ustoupila a prohlížela si ji. „Ty jsi ale vyrostla.“

Druhá mladá žena – další z dětí, s jejichž matkami kdysi trávila Zell letní dny – se zasmála a řekla: „Ty ale taky!“ Zell nemohla uvěřit, že ji nepoznala. Když ale uslyšela její jméno, pomyslela si jen *No samozřejmě*.

„Vypadáš skvěle!“ pochválila Jencey Bryte. „Chci říct, že jsi vážně krásná.“ Zell byla přesvědčená, že v jejím hlase zaslechla kapku nedůvěřivosti, která kompliment zastínila. Ale obě mladé ženy na její přítomnost úplně zapoměly.

Bryte se zarděla: „Hm, díky.“ Sklopila zrak k chlapci, který se jí krčil u kolen, a s radostí uvítala příležitost stočit konverzaci pryč od nepříjemného tématu své krásy. Zell si vzpomínala, že jako malá nebyla tahle dívka moc zajímavá. Jako dospělá ale rozhodně dostala svému jménu – světlo z ní přímo vyzářovalo.

„Tohle je můj syn Christopher,“ řekla Bryte. „Budou mu tři. A co ty? Slyšela jsem, že máš děti?“

Zell se chystala promluvit, aby poukázala na něco, čím by se mohla zapojit do konverzace, aby nějak ospravedlnila to, že tam stále je. Ale rozmyslela si to. Poslouchala, jak si dvě mladší ženy povídají, a cítila se přebytná jako pohozené ručníky, zmačkané krabice od džusů a mokré stopy na betonu, které mizely tak rychle, jako se objevovaly.

JENCEY

Holky vyšly ze špinavých záchodů bez pantoflí a ona jim chtěla (znovu) připomenout riziko kožních plísní, ale vtom na ni někdo zavolal. Otočila se, aby si prohlédla osobu, která ji znala jménem, a její mozek pár vteřin zpracovával, koho to vlastně vidí. Nečekala, že se s Bryte potká tady, ale teď si uvědomila, že pravděpodobnost byla dost vysoká. Bryte se nikdy nechystala vyrážet na daleké cesty.

Hluboko uvnitř věděla, že takový okamžik – nebo nějaký hodně podobný – nastane. Nemohla se vrátit do čtvrti, kde strávila dětství, a přitom nepotkávat lidi s *tím* dětstvím spojené. Když o tom přemýšlela, možná nebyl nejchytřejší nápad vzít holky na koupaliště. Ale ona tolik chtěla, aby se uvolnily. Když si hrály v bazénu a seznamovaly se s novými kamarády, neptaly se jí, co bude dál. A u bazénu nebyla vystavena pozornému, znepokojenému pohledu své matky.

Bryte se vdala za Everetta. Samozřejmě že to věděla. Její rodiče byli na svatbě a přemlouvali ji, aby taky přijela. „Přijedte i s Archem,“ říkali jí, jako by Arch svou přítomností mohl zmírnit trapnost situace. Ale ona tenkrát ještě kojila Zaru a vymluvila se, že cestování s kojencem je moc složité. Byla to lež, ale nikdo na ni nemohl nic říct. Poslala šťastnému páru drahý stříbrný tác.

Prohlížela si malého chlapce, který Bryce držel za ruku – dítě Bryce a Everetta, jak divné věci se to dějí –, a hledala podobu s Everettem. Vlasy a barva očí byly stejné. Ale víc se podobal Bryce. To ji trochu obměkčilo a dodalo jí odvahu zůstat tam stát a klábovit s dívkou, kterou kdysi milovala i zradila a která potom na oplátku zradila ji. Ale byla to tenkrát opravdu zrada? Teď když byly starší, si už nebyla jistá, co to vlastně bylo.

Dnes už věděla, co je skutečná zrada. Hlavou jí probleskl obrázek Arche za sklem ve vězení.

Plavčík zapískal na píšťalku a ona viděla, jak se její dcery a jejich nová kamarádka vrhly zpátky do bazénu. Bryce ji přemlouvala, aby s ní šla do vody, aby zabavila svého chlapce a mohly si dál povídat. Zamávaly na rozloučenou starší ženě, která celou dobu postávala vedle nich, a následovaly chlapce – už zapomněla, jak že se jmenuje, nebo snad vytěsnila jeho jméno schválně – do brouzdaliště. Stejně chtěla jít do vody; bylo vedro, a to byl teprve červen. Už zapomněla na horko a vlhkost jižanského léta. Zapomněla ale taky na matčiny rajčatové sendviče (toustový chleba, oloupaná a nakrájená rajčata, majonéza a spousta soli a pepře), na chuť broskví čerstvě utržených ze stromu, na podvečerní chytání světlušek, na noci teplé jako poledne v Connecticutu. Domov z dětství stále dokázal nabídnout útěchu, kterou potřebovala.

„To je fakt paráda!“ řekla Bryce. Podívala se na chlapce: „Christopher,“ v hlase měla cit, který dokážou projevit jen matky prvoroďičky. „Tohle je jedna z maminciných nejdávnějších kamarádek. Vyrůstaly jsme spolu.“ Podívala se na Jencey a hledala souhlasný výraz, který by potvrdil, že to, co říká, je pravda.

Jencey přikývla a odvrátila se. Předstírala, že hledá své dcery, i když věděla naprosto přesně, kde jsou: na malém skákacím prkně. U nich doma v klubu měly vysoké skákací prkno, zatoučenou skluzavku a bar s číšníky, kteří roznášeli pití na lehátka.

S kamarádkami stačilo prakticky natáhnout ruku a drinky se před nimi jako kouzlem zhmotňovaly. Napadlo ji, jestli Bryte ví, proč se vrátila. Zatím v jejím hlase ještě nezaslechla nezaměnitelnou lítost, kterou slyšela u bývalých přátel v Connecticutu pokaždé, když se s nimi před odjezdem nešťastnou náhodou potkala.

Nechtěla nikomu říkat, co se Archovi stalo, ani svým rodičům. Až když začalo být jasné, že bude potřebovat jejich pomoc, svěřila se jim se všemi strašlivými podrobnostmi. Její otec, starý dobrák, se zeptal, jestli má přijet a nakopat Archovi zadek. Navzdory okolnostem se zasmála a ujistila ho, že ne, že jeho kopací dovednosti nebudou zapotřebí. Celkem dobře se o to postará federální vláda, děkuju mnohokrát.

„Jen chci, abys věděla, že jsme tu, kdybys nás potřebovala,“ řekl jí. Laskavost v jeho hlase jí vehnala slzy do očí. Vzpomněla si na podporu, kterou jí poskytoval tenkrát, když se všude začala objevovat ta srdce a ona neměla jinou možnost než odjet pryč, někam, kde ji její „zbožňovatel“ nenajde. Otec ji odvezl na sever na vysokou školu, o které nikomu neřekli, protože nikdo nemohl přijít na to, kdo ji pronásleduje. Nemohli dopustit, aby se o tom dozvěděla ta nesprávná osoba, aby ji ta nesprávná osoba našla. Byla to dlouhá, tichá cesta, rádio hrálo tlumeně, nálada v autě byla záдумčivá, vlastně se to hodně podobalo její cestě zpět po všech těch letech.

„Nemůžu uvěřit, že mi máma neřekla, že jsi tady!“ prohlásila Bryte a místo na Jencey se soustředila na Christophera, což bylo dobře.

„Asi o tom nevěděla,“ řekla Jencey.

„Nevěděla?“ opakovala po ní Bryte. Podívala se nahoru na letadlo, které křížovalo modrou oblohu, a přikývnutím zodpověděla Christopherovy (nepřetržité) otázky.

„Vlastně jsem je poprosila, aby o tom, že jsem tady, nemluvíli.“

„Ale ne, něco se stalo?“ V Brytině tváři se objevila nepředstíraná starost, ale ani tak jí to Jencey nemohla říct. Poznala, že Bryte chce navázat na staré přátelství, ale z mnoha důvodů už to mezi nimi nebylo takové jako dřív.

Mávla jen rukou a nasadila nucený úsměv. „Jen jsem kolem toho nechtěla dělat pozdvížení. Však víš, po všech těch letech.“

„Je to už tak dávno,“ Bryte promluvila tišším hlasem. „Nikdy mě nenapadlo, že budeš pryč tak dlouho.“

I když se to snažila skrýt, Jencey vnímala v Brytině hlase bolest a pokusila se situaci zlehčit vtípem.

„Víš, jak to je, potkala jsem jednoho chlápka a otěhotněla – jedla.“ Jencey se zazubila a očekávala, že se Bryte zasměje, ale Bryte se ani neusmála. Její vtipy obvykle mívaly lepší odezvu. Mluvila dál, slova se z ní sypala jako o překot. „Tak jsme se vzali a měli děti a všechno bylo šílené. Párkrát jsme tu na otočku byli, ale nikdy jsme se moc nezdrželi. Bylo jednodušší, když jezdili rodiče za námi.“ Nadechla se. „A co vy? Jak to, že jste se sem vrátili?“

Bryte sledovala, jak si Christopher zlehka položil obličej na vodu, a zatleskala, jako by právě přeplaval celý bazén. „Koupili jsme tu dům, když jsem čekala Christophera. Chtěli jsme, aby měl stejné dětství jako my dva. Však víš...“ Bryte spolkla další slova, když si uvědomila, co říká. Jencey na tohle místo neměla šťastné vzpomínky. Ona utíkala odsud, ne zpátky.

Bryte se rychle vzpamatovala a její hlas zněl opět sebevědomě: „My to tu prostě milujeme.“

„No jasně,“ slyšela Jencey svůj vlastní hlas. „Je tu krásně.“ Podívala se na hezkého plavčíka u bazénu se slunečními brýlemi ve stylu filmu *Riskantní podnik*, na zčeřenou vodu, na hlouček hrajících si dětí i na starší ženu, která byla tak milá – máma Johna juniora. Kdyby si zkusila vybavit hezké vzpomínky na tohle místo, možná by uspěla. Možná by viděla věci jinak.

„Koukej, mami!“ slyšela volat Zaru, a když se otočila, uviděla svou mladší, opatrnější dceru stát na skákacím prkně. Doma se Zara ke skákacímu prknu či skluzavce ani nepřiblížila, zůstávala vždy jen v brouzdališti a všem tvrdila, že přesně tak to chce. Možná tohle krátké prkno bylo to, co potřebovala.

„Sleduj!“

„Sleduju!“ zavolala vesele.

Zara vyskočila do vzduchu, v letu si rukama přitáhla nohy k tělu a těsně předtím, než dopadla s hlasitým šplouchnutím do vody, se zabalila jako kufr. Všechny děti tleskaly, když se Zara vynořila na hladinu, a mrkala, aby dostala vodu z očí a mohla se přesvědčit, že se Jencey pořád dívá.

BRYTE

Cestou k lehátku šlápla Bryte na odhozenou krabičku od džusu a zbytek obsahu jí potřísnil nohu. Zkřivila obličej a sedla si, aby si nohu otřela ručníkem. Zatímco se bavila s Jencey, dorazila její kamarádka Karen s dcerou Sarah. Karen stříkala na dítě sprej s ochranným faktorem 100, přičemž mnohem víc spreje skončilo ve vzduchu než na dítěti. Bryte rozehnala aerosol rukama a podala Christopherovi kelímek s vodou. Ten už zase kňoural, že chce zpátky do vody.

„Musíme se přece pozdravit s kamarády,“ přemlouvala ho. Podívala se na Karen a vyčerpaně si povzdychla. „Ahoj,“ řekla.

Karen se zasmála a ukázala na Jencey. „Kdo to je?“

Bryte se na ni zakřenila. Jak vysvětlit, kdo je Jencey? Neměla teď energii se do toho pouštět, a proto zvolila nejstručnější vysvětlení, které našla. „Vyrůstaly jsme spolu. Přijela s dcerami do města na návštěvu.“ Svůj hlas přinutila, aby zněl co nejuvolněji a co nejbezstarostněji.

Karen Jencey nenápadně zkoumala zpoza slunečních brýlí. „Je hezká,“ řekla. „Fakt hezká.“

Bryte si lehla na lehátko. „To byla vždycky,“ odvětila. „A navíc už má větší děti. Má na sebe víc času.“

Karen ukázala na sebe. „To mi povídej – tyhle plavky?“ Namířila ukazováček na obyčejné černé tankiny, které měla na sobě.

„Když jsem si je dnes oblékla, přestala jsem se poprvé po dvou dnech potit! Když přijde Kevin s tím, že chce sex, říkám mu: ‚Jako vážně? Podíval ses na mě? Necítíš mě?‘“

Bryte se zasmála. „Pravdu díš, sestro,“ pronesla.

Karen se pustila do úmorného procesu nasazování křídélek na paže své dcery, která se při tom kroutila a kňourala. „Nemůžeš do vody, když je nebudeš mít,“ říkala jí. „Znáš pravidla.“ Když křídélka nasoukala těsně nad lokty, vzdala to. K bicepsům, kam patřila, se nedostala. Mávla k bazénu. „Pojďme,“ řekla.

Pokynula Bryte, aby vstala, a Bryte v dobré náladě zaúpěla. „Dám ti sto dolarů, když vezmeš na hodinu do bazénu obě děti.“

Karen důrazně zavrtěla hlavou. „Když jdu já, jdeš taky. To je zákon matek. A navíc, já jsem tady ta těhotná. Já bych měla odpočívat.“ Bryte nepotřebovala, aby jí kamarádka svůj aktuální stav připomínala. Bylo to právě oznámení Karen a Kevina, co spustilo Everettovu touhu rozšířit i jejich rodinu. Ať už v tom byla ironie, nebo ne, Karen a Kevin byli Jonesovi a Everett se rozhodl držet s nimi krok přesně jako ve filmu *Špióni odvedle*.

V bazénu nechaly plynout čas, povídaly si o nejnovějších událostech, probíraly témata, která přišla vždy na přetřes. Měly by na podzim obnovit herní večery s kostkami? Kdo co přinese na raut k oslavě Dne nezávislosti? Zareagují ženy ze sousedství na nápad organizovat v klubovně jednou za měsíc kurz kreslení? A jaké knihy by se měly vybrat pro knižní klub, až v září znovu začne? Karen byla hybnou silou a duší spolku *Ženy v Sycamore Glen*.

„Myslíš, že by tvoje kamarádka chtěla přijít na knižní klub?“ ukázala Karen na Jencey, která si právě skutečně četla knihu.

„Ne, ona je tu jen na návštěvě.“

„Chápu,“ řekla Karen, ale pohled, který na Bryte vrhla, prozrazoval, že odpověděla až příliš náruživě. Karen cítila dobrý příběh na sto honů, a jestli nebude Bryte opatrná, vyčmucha i tenhle.

Bryte se o jejich komplikovaném vztahu s nikým rozhodně bavit nepotřebuje.

Bryte se podívala na hodiny visící na zdi klubovny. „Jé. Už musím jít.“

„Ale já jsem zrovna přišla!“ řekla Karen. „Nemůžeš mě tu nechat!“ Nasadila dramatický, zoufalý výraz a rozverně ji zatahala za ruku.

„Zůstala bych – věř mi –, ale slíbila jsem Myrtle Honeycuttové, že vyvenčím Rigbyho.“

„Na venčení toho psa je moc horko!“ zkoušela to Karen a vypadala skutečně vyděšeně.

„Budeme hodně pít a nepůjdeme nikam daleko, mami,“ ušklíb-la se Bryte. „A navíc když ho nevyvenčím, udělá to Myrtle sama.“ Pokrčila rameny. „Už jsme si na to zvykli.“

Karen do ní šťouchla: „Jsi prostě až moc hodná, zlato.“

Bryte zamávala na rozloučenou a vytáhla Christophera z vody. Když si posbírala věci, znovu očima zabloudila k Jencey, zachytila její pohled a zamávala i jí. Chtěla se jí zeptat na tolik věcí – přála si, aby je léta odloučení neodcizila.

CAILEY

S Cutterem jsme měli na léto program. Vstali jsme a já mu udělala snídani. Většinou jen cereálie, protože maminka nechtěla, abych používala sporák, když je v práci. Ale někdy jsem mu udělala toust, protože toustovač jsem používat směla. Když dostala maminka peníze, koupila nám zapékané taštičky, i když jsou strašně nezdravé a neměli bychom je jíst. Ale bylo to jen jednou za měsíc, tak říkala, že to nevadí.

Po snídani jsme udělali domácí práce. Já jsem umyla nádobí a Cutter zametl podlahu, ale většinou jen bouchal smetákem o zem do té doby, než jsem mu řekla, ať přestane. Potom jsme vy-luxovali nebo umyli koupelnu nebo jsme udělali něco, aby dům vypadal uvnitř hezky. Když jsme se nastěhovali, chodila jsem ven a hledala něco, co bych mohla udělat, aby dům vypadal hezky zvenku, ale neměla jsem peníze na barvy ani květiny ani nic podobného, proto jsem se rozhodla věnovat se tomu, co je uvnitř. Naučila jsem se chodit dovnitř opravdu rychle, abych se nemusela dívat na to, jak je dům zvenku ošklivý.

Věděla jsem, co o našem domě říkají lidé. Poslouchala jsem jejich rozhovory u bazénu, když si mysleli, že neposlouchám. Říkali mi „dům hrůzy“ a mluvili o tom, že by *takový* dům neměl být v *jejich* čtvrti. Abych byla upřímná, když jsem ho uviděla poprvé,

napadlo mě úplně to samé. Když jsme projížděli kolem všech těch hezkých domečků, zaplavila mě naděje, že tentokrát možná bude všechno jinak a my budeme mít hezčí život, o kterém maminka vždycky snila. Ale nebylo nám to souzeno. Namísto toho jsme museli vejít do domu, na který se lidé dívali asi tak, jako kdyby pozorovali černý zub uprostřed úst plných bílých perliček.

Náš dům asi býval šedý, ale dnes už byl skoro bílý, protože většina nátěrů zmizela. Vlastně neměl barvu vůbec žádnou. Keře (jestli se jim tak dalo říkat – většinou už to byly spíš stromy) vyrostly do takové výšky, že zakrývaly polovinu oken na přední straně. Kromě nich už na zahradě před domem žádné stromy nebyly, jen neupravená tráva v místech, kde ještě vůbec nějaká zbyla. A navíc chybělo pár okenic a poštovní schránka se tvářila, jako by se chystala každou chvíli spadnout na zem.

Sousedí ten dům nenáviděli; chtěli ho dát zbourat. A nebyli rádi, že tam bydlíme, protože ho přece *nemohli* zbourat, když si ho pořád někdo pronajímá. Lidi u bazénu říkali různé věci o těch, kteří si pronajímají takové domy. Říkali, že jsme bílý odpad a že slyšeli, že můj a Cutterův táta je ve vězení. (Ale to nebyla pravda. Cutterův táta je ve vězení. Já tátu nemám. Tedy aspoň jsem ho nikdy neviděla.) Naši noví sousedí nás neměli rádi, i když se s námi nikdy nesešli, nikdy k nám nepřišli, nepřinesli buchtu a nepředstavili se, jako to dělají lidi v televizi. Na ceduli u bazénu je nápis VŠICHNI JSME JEDNA RODINA. Jenže to prostě není pravda.

Zkoušela jsem mamince povědět, co lidi říkají, ale maminka řekla, že tady je to pro nás lepší a musíme se s tím naučit žít. Řekla mi, ať přestanu špiclovat, když mě to tolik trápí. „Ty moje malá slídlilko,“ řekla a rukou mi načechrala vlasy. „Je to dobré místo.“ Ale řekla nám taky, abychom zamykali dveře, a připomínala mi snad stokrát, že nemám mluvit s cizími lidmi. Těsně předtím, než jsme

se sem nastěhovali, se tu poblíž ztratila nějaká holka a maminka z toho byla celá vystrašená.

Když jsme měli práci hotovou, pustili jsme se do čtení. Zavedla jsem takové pravidlo: každý den musíme třicet minut číst. Když to šlo, brávala nás maminka do knihovny, takže jsme měli z čeho vybírat. Vždycky jsem si nabrala tolik knih, kolik jsem unesla, a maminka říkávala, že je to moc, ale já jsem jí vždycky slíbila, že je všechny přečtu. A taky jsem je přečetla. Cutter si půjčoval obrázkové knížky a já jsem mu říkala, že by si měl brát obtížnější, ale Cutter nečetl rád. Někdy když byl čas číst, se se mnou hádával a říkal, že číst nebude. Já jsem mu ale řekla, že jestli nebude číst, nebude potom žádná televize. A on věděl, že to myslím vážně. Takže většinou šel do svého pokoje, kde si prohlížel obrázky, a já jsem byla ráda, protože jsem mohla strávit celých třicet minut sama ve svém pokoji, aniž by mě Cutter otravoval.

To bylo na našem novém domě dobré: měli jsme každý svůj pokoj. V našem starém bytě jsme s Cutterem spali v ložnici a maminka na roztahovacím gauči v pokojíku. Někdy s ní na roztahovacím gauči spal její přítel Joe, a když jsem potřebovala něco v kuchyni, musela jsem projít kolem něj. Nelíbilo se mi, jak náš pokojík zasmradil umaštěným chlapským zápachem. Byla jsem ráda, když Joe odešel. To bylo na domě v Sycamore Glen nejlepší – dům hrůzy nebo ne –, nebyl tu žádný Joe.

Když jsme dočetli, pustili jsme si televizi. Střídali jsme se v tom, kdo vybere, na co se budeme dívat. Cutter měl rád pořady o zvířatech a já jsem měla moc ráda reality show. Oba jsme se rádi dívali na reality show se zvířaty, třeba na ty, kde chytali divoká zvířata, která lezla lidem do domů, nebo ty, kde zápasili s krokodýly. Někdy jsme se dívali na kreslené seriály. Televizní společnost se splela a dala nám víc programů, než kolik jsme si objednali, takže jsme měli na výběr víc než kdy dřív. Říkala jsem mamince, že bychom

jim asi měli říct, že se spletli, ale maminka říkala, že co oči nevidí, to srdce nebolí a že někdy to v životě prostě vyjde. Podle mých zkušeností to tak ale nebývalo. Když jsem jí to řekla, smála se a smála. Líbilo se mi, když se maminka smála.

Když skončil čas vyhrazený pro televizi, znovu jsme jedli. Maminka říkala, že jsme s Cutterem otesánci, takže jsem se snažila nejíst moc. Ale Cutter se tím vůbec nezabýval. Zhltl, co měl na talíři, a obvykle mu bylo úplně jedno, co to je. Maminka říkala, že má asi v břiše černou díru. Při obědě jsem ho nutila jíst trochu ovoce, i když to byl třeba jen kompot. Někdy jsme k sendvičům mívali hranolky a jednou za čas jsme měli i sušenky. Mám ráda domácí sušenky s kousky čokolády, ale ty jsme mívali jen tehdy, když se mamince chtělo péct, což se moc nestávalo, protože byla vždycky hrozně unavená z práce. Maminka pracovala v jedné práci během týdne a v další o víkendu, takže byla v práci vlastně pořád. Musela to tak dělat, říkala, abychom si mohli takhle žít. Někdy když jsem viděla lidi s drahými auty a hezkými domy, jsem si říkala, kolik prací asi musí mít oni, když si můžou *takhle* žít.

Po obědě byl konečně čas jít na koupaliště. Cutter nebyl moc dobrý plavec, takže musel počkat, až půjdu do bazénu já, i když se tam těšil už od chvíle, kdy ráno otevřel oči. Ve vodě mě znervózňoval a bylo těžké na něj pořád dávat pozor. Věděla jsem, že je tam plavčík, který by ho zachránil, kdyby se začal topit, ale to já jsem byla za Cuttera zodpovědná. To mi maminka říkala každý večer, když mi dávala pusku na dobrou noc. Říkala pořád to samé: „Až se vzbudíš, budu pryč. Buď hodná, buď chytrá a dávej pozor na bratra.“ Potom ještě řekla: „Miluju tě víc než celý život.“ A i když nemohla být doma tak často, jak bych chtěla, věděla jsem, že to myslí vážně.

Nelíbilo se mi, když lidé mluvili o mamince ošklivě. Její bývalý přítel Joe o ní říkal hodně ošklivých věcí, i o Cutterovi a o mně.

Nebyl na ni moc hodný a tu noc, kdy jí řekl ty nejhorší věci, jsem ji objala a řekla jí, ať ho neposlouchá. Cítila jsem se provinile, protože mě nachytil, jak mu prohlížím peněženku, a kvůli tomu se pohádali. Ona ale řekla, že to není moje vina, i když bych se neměla hrabat ve věcech jiných lidí. (Pořád jsem na tom pracovala.) Potom mě objala a musela jsem jí slíbit, že až vyrostu, budu mít lepší život, než měla ona. Nepřestala plakat, dokud jsem jí nepřisahal na malíček, že to tak bude. Problém byl v tom, že jsem si fakt nebyla jistá, jak mít lepší život nebo co tím vlastně myslí.

Ostatní maminky a tatínkové na koupališti se mnou a s Cutterem nemluvili. Vlastně jsem to ani nečekala. Byli to rodiče a rodiče obvykle s dětmi nemluví, tedy kromě těch vlastních. Ale bylo v tom něco víc. Dívali se na nás, jako bychom byli písek, který se jim dostal pod mokré plavky. Když jsem to jednou řekla mamince, odpověděla jen: „Víš co, Cailey, prostě tam nechod.“ Mluvila přitom tím unaveným hlasem, podle kterého jsem poznala, že se na to mám už vykašlat.

Jenže i když Cutter neuměl moc dobře plavat a lidi nás ignorovali, mně se tam líbilo. Líbila se mi voda, sluníčko a zvuk směřících se lidí. I když jsme spolu nemluvili, byli jsme tam – já s Cutterem a všechny maminky a děti – všichni společně. Byl to *náš* bazén. A tak jsme tam s Cutterem chodili každý den po obědě. Šli jsme velkou dálku, abychom se tam dostali, plavali jsme a pak jsme šli tu velkou dálku zase domů. A další den jsme to celé udělali znovu. A já jsem si myslela, že takhle strávíme celé léto toho roku, kdy mně táhlo na jedenáct a Cutterovi na šest. Samozřejmě jsem se nemohla víc mylit.